

החובה להצעות אי - אגון הכנסה

24.2.64

סה, בעצם, קמה?

יגב אדם - במקרה זה, יד החקלאות, בחברת ישה-טבעה מעסימיו, לשיחה
בבית פרטי, בחדר לפניו חדר. עניינים שונים עמדו לברור.

השיחה נסכה, בין השאר על פעיה מדיני פעורר דעס לפני שנים אחרות ואף
הגיע, כאותו הזמן, לדיון בוועדה שרים ולהוצאה מסקנות ברורות.

המקשה גרמו קרה לפני כעשר שנים, ומכחינה ידועות בכך אכז עליו כלה.
כאזנה שיחה, בבית הפרטי, הזכיר יד החקלאות השערה, סגדה, להסברה הבקרה שקרה.
סברה שפלה על דעהו שנים אחרי המקשה.

ברבריו לא היחה שום כוונה ואף לא נטייה ליצור השלכה על דיונים קודמים
ולא לערער על מסקנות וועדה השרים שטיפלה בעניין. לא היחה כל מבטה ורצון לחטט
בעניני העבר.

ויאמר, כי אוחה סברה כמש גס היא היחה לעיניהם של אלה שעסקו בברור, וכפי
שכבר אמר חבר - הכנסת רוצין, הט לא החטיבו אוחה.

וחנה כמו במקרים רבים קרה גם הפקדו קמעים כלהי מדוייקים ומסולמים
מן השיחה ומן הסברה, דלף, או גולגל יפה לאוזן איש מפי איש החוגה, ובלי רעת
כפל הדברים והמשתתפים בשיחה.

כמנהגנו (אין אומרים אצלנו?) "המלבטו" עיונאים על הקנין, נמלו על
המציאה הבלתי כשרה "נלקחה" מהוך בית פרטי, ועשרה באומיות של קדוש לבנה.

סכאן ואילך הדברים ידועים: על ספן הפירסומים הבלתי מדוייקים בעיהוננה
הובנה לכנסת שאילתא המופנית אל שר החקלאות.

יושב-ראש הכנסת סבור היה, שאין מקום להפניית שאילתא של שר, כשאין היא נובעת
לעבודה סדירה, והשאילתא הועברה לראש-הממשלה.

ראש-הממשלה היה נכון להשיב עליה בזמן המתאים, השובה קצרה וגם לוטר, בנסילה
רשור מהה יושב-ראש הכנסת, כי אין זה סן המרה ואף לא כהתאם לחקנון הכנסת לבקט חשובות
הממייחטות לשיחות ולטברות פרטיות של חברי המסלה המשיחים לפי הומס על ספל קפה בבית פרטי,
וביהודי כאשר הסדור אינו כענין עובדתי שבמהותו הפקידיו של השר הנשאר (סעיף א) 36 של
החקנון). אולט ראש-הממשלה - אני עבדכם - לא יכול היה שלא להענות לבקשתו-הביעהו של
השר, להניח לו להשיב לשאילתא, להסיר לזוה סממייס כאילו הוא מתחמק מהשובה ולמנוע
רמיזות והחשדות מרושעות על מי יודע מה.

הבינותי לרוחו של סר החקלאות: הוא הוהקף; קודנו מוהקף: זכאי

להסביר את הרבר.

אדרכא, יעמוד לפני הכנסת, יספר לבריים כחזויהם ויבאר מה שצריך ביאור.

לאחר שיהם שקיימנו, היה לי יסוד לבטחון שר החקלאות יהיו כולם
בגוד הדיסקרמיות הראויה והרנשה. לאחר מעשה, יודע אני שר החקלאות עצמו מצטר
על כי במסרת רוחו המוכנת כדבריו בכנסת הוא חרב - במשפטים אחרים - סן המגבלות
החולכות את הענין. אוסיף ואומר, שיחד אהו מצטר גם אני על כך ואפילו נאסרו
על דעתו שלו, כשם שעצם סברותיו והשטרותיו המרפיות אינן אלא על דעתו האישיה.
והרי גם בעבר קרו מקרים שהברי כנסת סכל הנוגים - ואף שרים - אמרו בשטף לשונם
במליאה דברים שהיה צורך להוציאם אחר-כך מן הפרוטוקול והדבר נעשה על דעתם,
באסכחתם, ולפעמים אפילו ביוזמתם.

לכל היותר אפשר לדבר על טענה שבשקול דעת פריני בעידנא דריתחא על אי-זהירות
ולא על גילוי סודות במחוביים. זה הכל, אבל גם על כך יש להצטר.

אם יש צורך בכך אוסיף ואומר עוד, כי שר החקלאות עצמו דוהה כל מירוש כוזב,
כל נסיון לקרוא בין השיטין, כאילו נשטעה ונקבעה מכותלי דבריו, אחריותו של מישהו לגבי
איזה חלק מן המאורעות שלפני עשר שנים, מעבר למה שאמר בפירוט.

אני בטוח כי אם תעיינו בדבר בשום סכל ודעה, את השקלוהו במאזני יושר והוגנות,
תסכימו אהי שאין באן מקום להצעה אי-אימון, ואני מבקש להסיר אותן מכל סדר היום.